

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ARZU DEMİR

asıl suret ve bahçedekiler

Arzu Demir

1973 yılında Ağrı'da doğdu. 2007 yılında, "Arzu Alır" adıyla, Kıyı ve Damar dergilerinde yayınlanan iki şiirinin ardından yazdıklarını yayınlamaya karar verdi. Şiir, öykü ve yazıları *Kıyı, Mühür, Patika, Kül Öykü, Aratos, Denzsuyukasesi, Kar, Şehir, Dünyanın Öyküsü, Lacivert, Ekin Sanat, Kurşun Kalem, Sözcelem, Roman Kahramanları* gibi dergilerin yanı sıra *Matrix* ve *Bawûlon* gibi Almanca edebiyat dergilerinde de yayınlandı. *Şeytan Gül Dalına Dönerse* adlı şiir kitabı Almancaya çevrilerek, "*Wenn Satan sich zum Rosenzweig beugt*" adıyla (2010) okurla buluştu. Kitapları: *Şiir: Yalnızlık Üşür* (2008), *Şeytan Gül Dalına Dönerse* (2010), *Roman: Nuhun Gemileri* (2014).

ARZU DEMİR

asıl suret ve bahçedekiler

*boşluk da hiçlik kadar kusursuzdu
terkedemezdik*

etine

geçirerek tırnaklarını

yeniden sor

aslı mıdır taşıdığı

onun diliyle konuşuyorum bazen

ki bakır bir sininin puslu yüzünde

aksini görüp de tanımamıştı henüz

habersizken boşluğa asılı suretinden

kocaman bahçesinde insanı toplamaktaydı

ortaya saçılan sözlerden

düşten sözletmiyorum

gerçeğin en sağlam parçasından

hayallerin en çılgın ilhamından

katre katre eksiltip

nesnenin

burnumuzdan ağzımızdan

gözümüzden sızan

soğukluğunu

bizi azıcık ısıtan

azıcık ısıtan

düşlerden değil

hatıralardan söylediyorum

nesneye düşen canın

nasıl susturduğundan

damarda akan

ıgıl ıgıl şarkısını kanın

ve anlamı bulmak için

*insan teninde
gözler açan bakışından
uçsuz yolundan
korkusuz ve ağır*

bilmiyordu
bir kız çocuğunun
mahreminde olduğunu

acıyla ırkıldığınde işte
zaten öyle incindi
öyle kirlendi
duyguların nasıl aldatıcı
düşüncenin ne kadar yalancı
olabildiğini öğrendiğinde
binbir kokunun ve rengin
yüzüne çarparak
yüksek duvarlar ördüğü

dünya

rüzgârın üflediği
ıslık sesinde
o geveze teferruatın
o kirli çıkınlarda birikenlerin
çabucak simgeleşen üstle başın
satın alma sözcüklerden kurulu söylemin
kısacık kirli rehabetinde

açıldı gürültüyle

kıvılcıma kapılmış katrenin kârıdır ki
kelâma koşmaktaydı
kendine kaynayan kelimelerle
kurtuluşun kandan koyu
kılıçtan keskin kuytusunda
kudretinden korkarak
kurduğu kelimenin

kavrayışın kavliydi
kaçamazdı
kovulmanın kahrından
kava kesmiş kalemle
kaf-esindeki kuşun
küllerine konuk
kırk karıncayla
kırk köşk kurmaktan
kadim kitabına kuralın

kâğıttan kentlerde
kusurdan korunamazdı
kalem kulunun kasti
kelâmın kayrasıydı
kuşkuyla karılan

kanmayasın kabuğuna kanın
kazıdıkça
küçük kesiklerinden kanayacak
kalb-inine kapadığın kor
keşişler kavakları kesecek
kimsesizlikten
kızlar
kehribar küpelerini koparacak
karanlığın kulağına
kasvetin kavlini koyarken kargalar
kekeme kavminden kalma
kelimeler kuruyacak
kaderin kusur kuyusunda

küslüğün kilidi kavidir

katilini kendinden koparıırken
kardeşin kabil
kavuşmaya koşacaksın ki
kırılsın kalıbı kelimenin

ölümü

sicim sicim örüyor

ayaklarımıza bağlıyoruz âdemden beri

o yüzden

o denli soğuk

o denli yakıcı

kadınlar ve erkekler

sizsiniz ömrümün zayi olmuş yaprakları

her yol başında

sokaklara üflediğim

soluk

içinizden akıp geçen

suskunluk

dönüp içimde biriken

bu yüzden

bu denli yalın

bu denli gerçek

yer

içer

uyurken

başka iş görmez filozofun bedeni

bir fahişeninkinden

bir sultan kıvrılıyor omzunda yük taşıyan hamalın dizlerinde
ve çocuk telaşında güzel bir kadın uzatıyor ayaklarını
şehrin bitip tükenmez gürültüsüne
zamanı ölesiye hızlandıran ölgünlüğünde onlarla birken
yahut bölünmüşken her birinin ezeli gidişine
görmediğim düşlere düşen yaprak boşa döner
eni konu koca bir sessizlik
şu feryat
şu yalnızlık içindeki kalabalıkta
tek başına inleyen ben
ne kadar geçmiş varsa içimde saklı

benim işte
bütün erkekler ve bütün kadınlar
ben

her yol başında
sokaklara üflediğim
soluk
içinizden akıp geçen

suskunluk
dönüp içimde biriken

şahidim

göğü kutsasa da sığındığım söz
yine de sakardır dil

kırkına bir kala
silip dursam ne çıkar

bilgisizliğin kibriyle

hâlâ
inanmıyorlar mı
ben olduğuma

ışık örtsün diye beklerken karanlığı / siniyor akıl
sayıklamak / kendinden gitmeye cesaret hali
gelmediyse de vakit / ümit eder / gün aydın / gün ay / gün
sayıklamak kopuşun bilgisi / içine sığamadığın
bu gri boşluk durmaksızın daralırken / son an / son an sor san
korkarsın / cinayetini örtsün diyedir / cinnet halin

bilmiyorum
kimin elleriyle tutulur boşluk
kimin yüzünde açılır acı

kuşku soluk kılsa da / umuyordun aydınlığı beklerken
bahar gelecekti / sıcacık ve pembe / için renklenecekti / ellerinle
süsleyecektin dolunayı / hanımeli ve iğde dökecekti sokaklar
incecik bir elbiseyle bekleyecektin güneşi / kadın olacaktın ilk kez
susacaktın / sol yarını kesip / nasıl kurban verdiysen / kayıplara
öyle uzatacaktın saçlarını / gül dökecekti parmakların

*şahidim
düşüm düşüm yaşına
dilimin*

*yakıcıdır gerçeği
öldüresiye yalan söyler*

*kaçarım
delilikten uzağa düşer sayıkladığımı bilmek*

her kapı başka bir sona açılmaz mı

*kapat kapıları da
kendimizde kalalım*

kapanmaz mesafelere
ruhumu koydum
kader neylesin
gelip gidip
meydan okuyuşuma

sular kuruyor
elimi tut

dönelim
 dönüp
 dönüp
 düşelim
doğrunun tuzağına
 kırılsın
can eşiğinden
varlığımız

bizi sonsuz kıl

yeter yüründüğü hayatın

bıraksın yapraklar titreyişini
soluğunu tuttuğuyla kalsın rüzgâr
ne olur bir kez
öp beni
akışının kesildiğiyle kalsın zaman
sonsuz
başlangıca varıncaya değin
karış ruhuma

su zerrelere bölündüğüyle kalsın

*ölüm bir isim versin bize
hiç inanmadığımız kadar inanalım*

bir papatya çiziyor ellerine
yeşil kına fındık yağı kokuyor

geniş kıvrak dudaklarından
son nefesini bırakıyor
terli bir şehrin gelgitlerine

yürüyoruz

az önce alınıp koklanmış ikilem
ıhlamur ağaçları / bıçaktan nedenler

arasına sıkıştığım karbon kâğıdı

bir sigara / kibrit kokusu
saçlarımı bıraktığım berber koltuğu

zer

zer re

zer rem

her zerremi
bırak bir köprüden
bir türkü arası
ermeni / yanık ve ağıtısı

*çığlığımın dilini değiştiremezler
değil mi anne*

I

zilanın kederini kim silecek gözlerimden
tüfeğe takılan süngü dönmüşse karnında dedemin
ve anasına bir yudum su verememişse ölürlen
ırkımın alnıma dokuduğu kaderin
içinden geçiyorum ki derin bir ahtır
kaşlarımın çatkısında birleşen

II

gözlerinizden kesildiniz mi hiç
sonra delirdiniz mi başınızdayken aklınız
kaçıp bir çocuğun sesine sığındınız mı
ah vurulmasaydı
serçe kanatlarıyla
o çocuk geçecekti içimden

III

savaşın sessiz kardeşleriydik

göl soylu yalanlar çizirken sınırları
sesimizi çalıp adlar koydular kanımıza
ondandı özgürlüğü katilin

*içimizdeki dilsiz köle
ölümü bile bile
halkalar geçiriyor yüreğine*

IV

öyle çok öldüm ki
kendim bilercek
her bir insan çocuğunu

feryadım dökülürken
şehrin surlarından
ne ağıt yakılabilirdi artık
ne çiçekler atılabilirdi ardımdan

V

ülkemde
mavi bir ahtı gökyüzü
eşiklerimizden taşan kanı boyardı

soğuk yakacak sizi
soğuk

saç sakal giyinip
öbür suretinden çıkacağım
insan pazarına
örtündüğü altının
gümüşün inadına
karasını çalacağım yüzüne
sorusuz kalmış lisanımın

gül ve bülbül aşkına
güleceğim katılarak
anlayasınız diye artık
kanından içtiğiniz aşkın
öfkesidir meramım

çalılara takılmış rüzgârın
benden önce gördüğü
huzursuz bataklık
nasıl salıyorsa ağrısını
ki küçük kesikler
bırakır maviye
sus zamanlarını bölen
işte o kıpır kıpır kaynayışın
ortasına bırakacağım
en okkalısından
biraz bela biraz beddua
ki kırk örük saçımdır
kahrından kesilmiş

soğuk yakacak sizi
soğuk

yayıldığınız yataklarda
güneşli havaların içinize saldığı
kıvrak şarkılar altında
şah damarlarınızdan
yakalayıp çekecek

utançla ufalanacak
hiç dağılmamış süveydanız

ırklar
her dokunduğunda tetiğe
katilini arar çocuklar

dil verinceye kadar bahar
inanmanın oyunudur

oğullar bilmez
ne çok öldürür babalar

*kavakların sırtına
onların adını yazıyorduk ağrıda bir akşamüstü
kargalarla kente dağılıyordu kanımız
biraz soğuktuk biraz ölü
gün ne bilsin alnımızdaki zulmü
dönmüyordu
buz kaldı parmaklarımız*

artık/ savaşın elleridir ışığı tutan

kurşunlanan zaman
alev alev inerken yüreęinin saçaklarından
gözbebeklerini gördüm
kan gördükçe tutuluyor can
ağıt düşmez ya çocuklara
annemdi çığlığında boğulan
sesi kulaęımda kuruyor
acının askerliği de böyle başlar
konuşamaz yavrusundan vurulan

söyleyin anneme
bu benim yüzüm değil

dil verinceye kadar umut
yarım kalan
barıştırdı kendini arayan

*boşluğu taşıyamayan
terk edilmişse boşluğa
nasıl yadırganır ölüşü
sisli bir gecede*

hani belki
azabından vazgeçişidir vicdanın
söneceğini bilen yıldız
kaçamaz ya sönmekten

ne garip
garip bir eriyiştten geçiyorum yine
puslanıyor sokak sokak
gerçekliği düşlerin
kendini imha eden bir kurtuluşun
içinde buluyorum tebessümünü
zaaflarımdan doğan masum bebeğin

söz
ah söz
bin yerinden kırılıyor
dilim yine diken diken
cahilliğimden inceliyorum

nasıl tövbesiz kalınır ve afsız
cimri bir dilin
cimri bir elin
içimizden söküp aldığı

yollar yine keskin
zembereği boşalıyor
bitimsiz saatlerin
birikmişlerim
birer birer
kurban ediliyor
kanlı boğazlardan geçen

tanrım koru beni
tanrım koru beni

kırıyor ellerim
yitişine dikilmiş
bütün putlarını erdemin

kusur mudur karanlığa yakalanmak
yüreğe en yakın yerinden

saf kalmaya ant içmiş küçücük bir yüreğin
gizli gömütlerinden söz etmeliyim
hafifliğiyle çelişen
yoksa toprak
daha çok ürkütecek beni
ölülerini içine alıp taze canlar doğuran

vazgeçmeliyim
defterler doldurup
sonra da onları yakmaktan
söndürmekten
gerçeğin alazlanan sesini

güneşi sağına alan dağların yurdum olduğunu
biliyorsun
derin çizgilerle alnıma dokuduğun kaderi
bakır taslara ayran döken nenemin
nasırlı elleriyle okşanan başım
uzun örüklerimden öğrendi
rüzgâra direnmeyi

sonuma kadar lâl ve sağır
kalamam

inanacağı

nedir ki insanın

bizi alıkoyan kavrayış
çiy taneleri kadar kaygan

bana diyorum

bir göz kırpmı

beni benden alanların

hepsinden

alarak kendimi

gülmüyorsun
bunları düşünürken
çoktandır gülmüyorsun
vazgeçtiklerin senin olmaz
biliyorsun
tekin değil korkulara sığınmak

ondan diyorum

kaçamazsın

açmaktan sıkı sıkıya kapanmış perdelerini
ve görmekten
nereden nereye vardığını taşıdığının

yazarken kendini arama metinlerini
meydan okuyarak o ayaz kalabalıklara
geçesin diye
zift kazanlarını kaynatanların içinden

sıratın bilmem kaçınıcı adını koyarak
çocukları kandıranların
çarpasın yüzlerine
sağarak göğüs uçlarından
içe işledikleri yalancı günahları

öyle bağlama ellerini

aklın soğuk odalarından
gitmenin vaktidir
ışksız kalmış yüreklerden

içini dolduran boşluğun
ısırgan dişlerine aldırmadan
geçip gitmenin vakti

burda

bir nefes dahi

yok

alıp verecek

küçük bir aşk öyküsü

asýalı bir kadının gözleri ve incir ağacı
denize bakıyorlardı avrupalı bir adamın gözlerinden

söz
rüzgârın yapraklarında
incir kokusu

*yalnızca yüreği konuşuyordu kadının
mucizelerin nasıl inanılır olduğunu fısıldıyordu*

adamın gözlerinden akarken deniz
su
aşk
mavi
derin oluyordu dünya

aklın korkusu
tebessümle kapanınca
dudaklarda

asýalı bir kadının elleri ve incir ağacının gövdesi
birbirlerine dokunuyorlardı avrupalı bir adamın teninden

şeker kokarken incir
özlemi öperken deniz
aşkı öğreniyordu rüzgâr

*bilmediği bir dilin sözcüklerini kuruyordu boyuna kadın
onu bilmediği bir dilden anlıyordu adam*

bütün bir dünya akarken içlerinden
ateş
ışık
umut
toprak sıcak oluyordu

*yol aldıkça yansısında hayatın
neyi aradığımı şaşıttım
doğru
bu diyarın kârı değilmiş usta*

okuyarak düşlerinin şarkısını
bir kız kardeşin dudaklarından
nasıl kapasaydım gözlerimi
eril kuleleriyle kabaran
göğsünde o şehrin
ses taşıdım
sesi
uzak nehirlerin koynundan
sönsün diye
bitimsiz ağrısı mumların

sokaklar benimken
çöpçünün kulağındaki sigara
sevgiliye uzanan laleler
uyandık
her birimiz martıların gagalarından
takunyelerini takırdattı şişman bir kadın
tarlabasında
bir şeker attım çaya
boşluğa savruklu şehir

çurptığımda günbatımıydı gözlerin

allahım

ne diyor içine düştüğüm kuyu

onunla kalmalı mıydım

seninle gelmeli mi

istedim ki bir dua öpsün dudaklarını

sona bırakılan aşkın

kulaklarımı büküp uzanıyorum içime

bitiştir gevherini in-in ve cin-in

kelime kelime alıp verdiği

o kızıl rengine akarken aşkın

beyaz nilüferine döndüm küçük bir gölün

iç içeyken evrenin sarmalında

başka renkte dönüyorduk her birimiz

cesetlerini bağlayarak alnıma düşünlerin

bir nehirim diyordum

oysa susuzluktu gözlerim

aklımda duruyor zehirli iğneleri

unutup unutup yeniden kuruyorum
unutup unutup yeniden

az önce kilise kapısında
edemediğim dualar yakıyor dilimi

onunla kalmalı mıydım
seninle gelmeli mi

söz

şeffaf giysiler dikeceğim duygulara
şördükçe büyüyeceğiz

yağmalanmak
açılmaz kılıyordu ellerimizi
aklın ilk tohumuydu düşen
hazzın unutkan sarhoşluğu
doldurdukça bağları
renkleri soluyordu sözcüklerin

sabırımı sınıyordum
öptükçe donuk bir teni

biz olalım diye
iziktirip sahtelikleri kalbimize
incilerden kuleler yapıyorduk
dökerek řerbetini tatlı sözlerin
yalanının hafızası yok
ölmüyorduk
kapılarına tutunup
kibrit çöpünden evlerimizin
yıkılıyorduk sevgisizlikten
hareler işliyor başımıza
kor ve alev arası
kısıkvrak bir beynin
matemini tutuyorduk

bir damla indi gökten
aldı içine o çoğul yalnızlığı

gökkuşağının üstünde bekliyorum
aksın diye sükûn tenimize
düşler vaat ediyor
bir tubaya üfleyerek rüzgâr

söz

*şeffaf giysiler dikeceğim duygulara
yördükçe büyüyeceğiz*

ışığım

*yalnız aşk kııardı mührünü yüreğın
bizse geç kalmıştık*

ay
alevler içindeyken
venedikte
bir gün sonu

gözlerin yanımdaydı

ışık topluyorduk
yakamozlarda unutulmuş

belki de bu yüzden
ıslaktı

anımsıyorduk da
umursamıyorduk

ses arza düşeli
aralarındaır şeytanı
kadınla erkeğın

hadî tutuştur sözü

yasını turalım terkedilen aşkların
yanalım ters çevirip yüzlerimizi

değmesin dilimiz
suya ekmeğe
tek bize kalsın
gönle uzak düşen söze

düşüp düşlerimizden
raksetsin ateşin kızları
çölden denize
ki onlardır
tohumları arzunun

sönsün mumları azizlerin
yakalım adak çaputlarını

katalım kendimizi de
silinsin sırları varlığın

cehennem yüreğime doluyor
seni terkederken

söylesene

giderken bilmiyor muydun

bölüneceğimi

salıverecek atları

olmamıştı hiç yüreğimin

sevindiğimde yalnızca

içimdeki deliler

gülerdi korkusuzca

henüz bilmiyordum

onları bir bir çözeceğini

bana özlemle birikmiş

sözler getirdiğinde

senden geçen anlarda

kokun genzimdeyken

sus zamanlarına dek ağarırdı

alnımdan öptüğün gece

mavisini gözlerinde tuttuğum

bölünmeden önceydi

dönerdim
sarılmaların hasretiyle
son kez öpmelerin
kokunu biriktirmenin

sayısız yüzden yapılma
kendimi gördüğümde
bir çinlinin gözlerinde
romanın
muhabbet merdivenlerindeydi
öyle çok istemiştım ki kaçmayı
hâlâ bilmiyorum
yapabilsem soğur muydu
omzumdaki cehennemin eli

muhakkak soruyordur sonyaz
sarıyı neden içinde taşıdığını

bitimsiz gitmelerle
kentlerden ve kendimden
sonsuz acılardan geçen
bitirmeler ekliyordum
mesafelere

bölündüğümdeydi

bir oyun saflığında
günden kalan parçaları
birleştirip avucumda
boyadım kabuklarımı

çünkü seviyordum hatırlamayı
birlikte geçirdiğimiz son sabahı
çay bardağına sarılan parmaklarını

su tadındaydı zaman
seninleyken
unutuyordum yaşlandığımı
zaten
yalnız çocuklar bilir
kendini kandırmayı

çatıların ardında kaldı güneş
yine ayrıldık
bir yalandan ayrılır gibi

her seferinde
düşkırıklığı

yeşil bir karanlığa düşeceğimiz korkusu
zehirli ağlarını atıverecek üzerimize

soğuk evler
güngörmemiş evler
ele geçirecek içimizdeki
sönmek bilmez yangıyı
gözlerimizin rengi daha bir kararacak
tenimiz çürüyecek sarı ampul ışıklarında

boğazımız düğümlenmeyecek
ertesı tekrar
yarın tekrar

çoktandır çıkardığım sözcükleri hatırlayacağım
sözlüğümden
mülteci bir kadının göçerliğini unuttuğu gibi
unutup
ölmeye bıraktıklarımdan
çünkü
fırar edemeyeceğim
isyanımsa eskidi suskunluğunda

su
tadında değil çoktandır
ckmek
karın tokluğu tadında

gözlerime

sana

ve daha nice şeye dargınım

niye köretmedin beni

şimdi anlıyorum

nasıl düşölür tuzağa

kuşkunun karanlık sapağında

içine aldığın o sarı öz

şehvetle serpilirken

dünyaya düşürdüğü cenin

varlığın olur

sürgün verirken dal dal pençeleri

göğü parçalayan ateşi oyalarsın koynunda

dişlerin dökölür de rüyanın en derininde

ölemezsin

sütüm

sütüm

ak sütüm

geç kaldın beni yıkamaya

hangi duayı okuyaydım sana

derinindeydim gecenin / ve bir sözle ölmüştüm aslında
başı sonu yoktu dünyanın / altın taslarla sunulan aşkın
ve dahi anlamı aramanın / içimde boşluğun ta kendi
böyleydi bu / bir eriğin dalında / baharı uyuttuğumdan beri

rüyalar
içini doldururken gerçeğin
aklın susuşunu sevdim en çok
hani
cennet kapıları çizilir göğē

henüz
sürülmemiş iz
duyulmamış sözler varken
göz
niye dokundu ki saate
karanlıktan çekilirken
kuşkudan oldu

yukışmaz

*yer yarılsın gün kapansın desem / gitmenin yolu öyle uzun
üstelik / aydınlığın iki yüzü için / yılanla dostluğuna benziyor
insanın / toprağa yakın durup / elini sürmesi pürüzlü yüzüne
biliyorum
masumdum / suçsuz değil ama / dilimle bağlarken doğruyu
diyemedim / gün dünyanın hükmüdür / yeri yoktur aslolanda
anladım / bir anda değişmez gömleği insanın*

şimdi

ilmek ilmek

yeniden dokuyor zaman

hiçbir fotoğraf ben değil artık

ve hiçbir görmek

soyunamıyor hatırasından

giysilerime sığıyorum artık
ya ben küçüldüm
ya ben küçüldüm

mücbir sebeplerim var
çoktandır
yaşamak için

ah o
kekeme ısrar

bilmez gibi kendime uzaklığımı
bu şehirde
bu solgun renklerin rahatlattığı
bu tekdüzeliğin
hiçbir tehlikenin ölümcül olmadığı

hani düğümlenir ya kelimeler
ikilemlerin
baştan ayağa
bizi sardığı duygusu
bütün düşleri gitgide sarartan

radyoda puslu sesiyle
şarkı söylüyor bir adam
yumuşacık dönüyor virajlar
unutuyorum
hangi topraktan çekildiğini
köklerimin
bir çocuk gülümsüyor
kayaşın soğuk yüzünden
ısınıyor
samsun asfaltına serdiğim
akşamüstü serinliği
on sekiz yıl
hep üşüyen

o büyük düşlerden atıldım ben
kan çanağı gözlerimle
yarım kalan umudun içine terk edilmiş
bir canın acısıdır haykırdığım

ey aşk
ah gölgesiyle örtünen
sarılmayışın
görmeyişin miydi
göğsümde büyüyen

siyah tüllere sardım gövde mi
karanlık kışlardan geçerken
aşka ermenin karşı konulmaz yalnızlığı
tutkuyla işlediğim tüm günahların gölgesinde
erisin diye
tenimin o en ince
şeffaf kırılğanlığında

sana koşan ayaklarımın feri tükendikçe
kapaklanıp kaldığım sözsüzlüğün içinde
cıldır an aklı mı
alıp ellerime
katayım istedim
çelişkiyle çırpınan
doğurğan insan acizliğime
ki yorulmazdı
elinde tuttuğun
bitip tükenmez acılara
koşarak dalmaktan
ve gözyaşlarını akıtmaktan
omuz başlarına
o en değerli mirasımı bıraktığım

ikimiz de biliyoruz
ışılının
canı nasıl kandırdığını

sözgelimi sen
savrulduğun hazlar ülkesindesin
yemeler
içmeler
aldanmalar evinde
içindeki bahtiyar serserilerin
mesut yüzlerine inanmadığım

istersen yalan de
kendimizden başkayız artık
kaçamayız gölgelerden

nefs

öfkemi sına
çok geçti üstünden
sönmüş bir yanardağım dediğimin

verdiğim her nefesin
bir de ağusu var bundan böyle

kaç kolla kendini
suyun dibine yat
sazlığın içine kur yuvanı
ya da bilemedin
kes iplerini ayın
yuvarlansın da tutsun soluğumu

sırtlanların dişini kıran tohumdan türemişim
unutma
sızı olup
ağrı olup
kalmışım kaburganın en muhkem yerinde

eski hikâyelere kanmayasın
elma yemem seninle
şarap içmem
gözlerine bakıp
gerdan kırmam

naif diye
kaç kez
iftiraya uğrar insan
dön de kendini bir daha yokla

avuçlarımın içine mushatlar kapadım
haini dinlemek haram olsun kulaklarıma

kendini sınama
çok geçmedi üstünden
ulu yalanların eteğinden düştüğünün

aldığın her nefesin
bir de bedeli var bundan böyle

arzu

şu vakitte
sarı bir yılandır ılık
mutluluğu gösterip duran
ahmak parmağı o küçük zehrin

boş söz
boş söz
biteviye

görebilirmişiz umudu
her karanlığın ardından

oysa sırça yüreğim biliyor

erimeli önce kahırdan geçip
ağır örtüleri altında azabın
ateşten süvarilerin
mızraklarına takılmalı
renkten renge
dönmeli soluk soluğa
can

kaç kez söyledi
etten duvarlar içinde

duruluğunu yitiren
kan kıvamında
söyledi

*bir kez yaşamakla
ne öğrenebilir ki insan*

haşâ de

ve

yıka topuklarının tozunu

ey

kendinden önce

haritasından

silinen

bu boşluğu içinde taşımaya

cesaretin var mı

alıcı kuş gibi

sorulara

atıldığın yeter

sesin yoruldu

kısa bir aradır şimdi

durup anlamsızlığa ağladığımız

soğumalı

saflaşmalı

kuytuda kalan cevher

ölçüsüz küçüklüğün
bunca önemseyişin
çelişkilerden kurulu sözü
yılan başlı hezeyanlar dolamış eteğine
sanrılar kentindesin
uzaklaşıyor gitgide
sesin sihrinde kaybettiğin gece

ey
emek emek
yaralarından büyüyen çocuk

eşha de
dön de
affet artık kendini

karanlıkta

el çekip gidersin ya
yalnızlığın kalabalığına
bırakarak canımı
dil bilmem ben

kimsesizlik
çarptıkça yüzüme
titreyen ışıkların kentinde

kırk sunağa üfledim
o hırçın boşluğu
ki şeffaf bir yüz olur
kuş seslerinden öptükçe

karışır hiçliğin hasretine

orada

değildir

zaman

görünüp

görünüp

silinen

kopuşun

bilgisiyle

dönen

ben

değildir

ağır gelir insana yaslanmak
karanlık yıkarken köprüleri

yine de
diriltmek için
tenime işlediğin sözü
alıp
rüyalarımın en derinine
ışığını kattım düşüncemin
kabulümdür
benzemesin
yansılarda kaybolan
gerçeğe

aslım budur benim
el çekemem
yanmaktan

ölümüne aşkların
toprağına düşmüş
göbek bağım

söylememiş miydim

kederin gözü

ne kapanabilir

ne de vazgeçebilir

ümit etmekten

*içimi giyindim de duydum
ateşe bir taş attılar*

I

sızıdan eweldi
ayın sarardığı o lacivert gecede

bir kentten öbürüne
huzur taşıyan yüreklerdi
karanlıkta ışıyan

*saki dedim
yeni zerreler doldur gönül bardağıma
şenlikli olsun kaderle muhabbetimiz*

II

suya yazdım
hartlerini döktü mushatlar

kaybolduğum demdir
şeylerden kesilmiş elim
dilim dönmez kelâmın sihrinden
derim yüzmem ondandır
karnımda ondan döner ateş

III

hakikatim
bir hayal kırıklığının ağrısı en çok
küçük ininde kendini seven

nereye baksam
yaşlı bir kadın yüzünde aynalar

dişleri arasındayım o demin
nereye kaçsam
buruş buruş eteklerini
yayıyor zaman

IV

benden giden söyledi kendini
boşluğa asıldı zerrem

kimse bilmez
tuz ekmek hakkıdır
kendini sormak
verdiğin nefesten

*boşluk da hiçlik kadar kusursuzdu
terkedemezdik*

tanınmaz olur ayrılıktan geriye kalan

bir gövdeyi asıyorum orta yerinden / anlamı dağılıyor
bütün eski hikâyelerin / belki de ilk kez arsızca çiğnediğim
sakızı yapıştırıyorum gözlerine / yüzleri eriyor bildiklerimin

diyelim ki
unuttum sahteliğini cennetimin
ve göbek bağımlı aldıklarını
daha tenim tuzlanmadan

çığlık çığlığa bir isme sarınıp
üşüyorum
sildiğim tüm başlangıçlar
anımsamak için

ne olur doğruyu söyle

benim miydi
taşıdığım
zehirliymiymi
gördüğüm rüyalar

zihnini tek göz odasında tuttuğum
gül yüzlü meleklerin günahkâr sırrı

gördüm
gördüm
aldandım
cennetin orta yerinde
sevişmemiş miydik

ellerimizdi bize acıyı bahşeden
dokundukça kavrulduk
küfürler ettik sıcak şerbetine arzunun
ama onsuz yetimdik

öpüp alınma koydum
kendime saklanan gerçeği

kayıtlıyken yeryüzüne
binlerce ölü

kayıt düşemezdim boşluğa
o cırılçıplak gövdeyi

içindekiler

asıl ve suret
katrenin kulağına
yüreğe ziyan
yokluğuma
aşka
bulvarda
ahlar
ceza
ortada
eşik
su saati
can
küçük bir aşk öyküsü
galatada
nilüfer
gecikme
sana ve aşka
git-me
tekrar
böyle de parçalanabilir bir kalp
artakalan
ölüm uzaktayken güzeldi
kefaret
gölgelerden
nefs
arzu
af
karanlıkta
dem
kayıt

KOMŞU YAYINLARI: 208 / YASAKMEYVE: 144 / ŞİİR: 136 / 1. BASIM: İSTANBUL, EYLÜL 2014
ISBN: 978-605-4815-56-2 / SERTİFİKA NO: 10748

GENEL YAYIN YÖNETMENİ: ENVER ERCAN

EDİTÖR: GÜLCE BAŞER

BASKI VE CİLT: EGE REKLAM BASIM SANATLARI SAN. TİC. LTD. ŞTİ.
ESATPAŞA MAHALLESİ ZİYAPAŞA CADDESİ NO: 4
ATAŞEHİR / İSTANBUL
TEL: 0216 - 470 44 70 – FAKS: 0216 - 472 84 05
www.egebasim.com.tr
MATBAA SERTİFİKA NO: 12468

KOMŞU YAYINLARI - ALİ ENVER ERCAN
RASİMPAŞA MAH. İSKELE SOKAK. NO: 54
ALİBEY APT, KAT: 1, DAİRE: 4, KADIKÖY / İSTANBUL
TEL/FAX: 0216 - 414 33 31, e-posta: editor@yasakmeyve.com
www.yasakmeyve.com

*duruluğunu yitiren
kan kıvamında
söyledi*

*bir kez yaşamakla
ne öğrenebilir ki insan*

ARZU DEMİR *asıl suret ve bahçedekiler*

10TL

ISBN 978-605-4815-56-2

